

Arrest

nr. 173 970 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. U bent afkomstig uit het dorp Asad Khan, een sub-dorp van Qala Shahi in het district Dara-i-Noor in de provincie Nangarhar. U bent Pashai van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Sinds september 2013 werkte u als leerkracht Engels en onderwees u ook computerles in het Sutan Lyceum in het Dara-i-Noor. Daarnaast gaf u ook alfabetiseringslessen in de dorpen Asad Khan, Sarbir, Kuz Kalai en Janmir in het Dara-i-Noor district. U gaf lessen in de dorpen tot het moment waarop u problemen kreeg in april 2015.

In de eerste dreigbrief die u ontving op 19 april 2015 bedreigden de taliban u door te schrijven dat u moest stoppen met uw job als leerkracht, anders zou u eindigen zoals uw broer die omkwam door een bembom 7 jaar geleden, en zou uw hele familie vermoord worden. U toonde deze brief aan de dorpsoudste en ging ermee naar het onderwijsdepartement in Jalalabad, maar deed wel verder met uw werk als leerkracht. Vijftien dagen later ontving u een tweede brief, die aan de dorpsoudsten gericht was. In deze brief stond geschreven dat u zich moest presenteren voor de militaire rechtbank van de taliban. U nam deze tweede brief mee naar de dorpsoudsten M.A., A.A. en K.R.. U besloot te vluchten. De volgende morgen ging u naar Jalalabad, waar u twee en een halve maand verbleef in een kamer terwijl uw oom K.M. uw reis regelde met de smokkelaar.

Na de twee brieven verhuisde uw familie naar het huis van uw nonkel K.M. in Jarmin in het Dara-iNoor district. Na de tweede brief heeft u noch uw familie iets vernomen van de taliban.

U heeft Afghanistan verlaten in augustus 2015. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland en België. U bent België binnengekomen op 22 september 2015 en heeft acht dagen later, op 1 november 2015, uw asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een certificaat van een cursus Engels, een certificaat van een vak aan het lyceum, een certificaat van appreciatie van het Dara Noor Lyceum, een certificaat van een computercursus, een overeenkomst van uw job als leerkracht, een brief van het ministerie van onderwijs ter verificatie van de bedreiging, een certificaat van het lyceum, de taskara van uw oudere broer, uw taskara, een certificaat van uw broer voor een training van UNOPS, twee dreigbrieven van de taliban en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

U bent er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de bedreigingen die u zou hebben ontvangen van de taliban tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid van uw relaas aantasten.

Zo verklaart u aanvankelijk tot tweemaal toe dat u in de eerste dreigbrief die u ontving van de taliban bedreigd werd met de dood (CGVS, p. 14 en p. 15). U verklaart vervolgens dat u met deze brief naar het onderwijsdepartement in de stad Jalalabad ging (CGVS, p. 16). Het onderwijsdepartement lichtte ook de veiligheidstroepen in (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u niet stopte met lesgeven na de doodsbetreigingen in de brief, antwoordt u dat u dat er een mogelijkheid was dat de brief van iemand kwam die u wou lastig vallen (CGVS, p. 16). U gaat verder en zegt dat u eerst zeker wou zijn over de echtheid van de bedreiging. Zo toonde u de brief aan de dorpsleider (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met het feit dat u tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard heeft dat u de eerste brief negeerde, zegt u dat u de eerste brief niet serieus nam (vragenlijst DVZ, vraag 3.5 en CGVS, p. 16). U zegt hiermee te bedoelen dat u niet veel aandacht besteedde aan de eerste brief (CGVS, p. 16). Opnieuw gevraagd om deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen te duiden, namelijk dat u tijdens het gehoor op het CGVS vertelt dat u met de eerste brief naar het onderwijsdepartement en de dorpsleider ging terwijl u voordien op de DVZ verklaard heeft dat u de brief negeerde, antwoordt u dat wanneer u gezegd heeft dat u de brief niet serieus nam, dit betekent dat u geen extra veiligheidsmaatregelen ondernam (CGVS, p. 15). U verklaart opnieuw dat u eerst zeker wou zijn dat de brief realiteit was (CGVS, p. 16). Nochtans is het opmerkelijk dat u een brief waarin u en uw familie bedreigd worden met de dood niet serieus neemt. Gevraagd waarop u dan wel wachtte om zekerheid te verkrijgen over de echtheid van de doodsbetreiging, antwoordt u dat de eerste brief niet vermeldt dat u zou worden gedood (CGVS, p. 16). U verklaart dat er slechts wordt op aangedrongen dat u stopt met uw job (CGVS, p. 16). Deze verklaringen stroken echter niet met wat u eerder in hetzelfde interview op het Commissariaat-generaal zei (CGVS, p. 14 en p. 15). Vervolgens herhaalt u nog eens dat u de brief niet serieus nam omdat er geen directe bedreiging was voor de dood (CGVS, p. 17). Gevraagd of u er zich van bewust bent dat u eerder in hetzelfde interview tot tweemaal toe gezegd heeft dat er wel degelijk een doodsbetreiging in de eerste brief stond, antwoordt u slechts dat u dat niet gezegd heeft (CGVS, p. 17). Dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de inhoud van de dreigbrieven, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban.

Verder is het opmerkelijk dat u tijdens het interview op de DVZ verklaart dat er in de eerste brief geschreven staat dat u geen Engels meer moest onderwijzen maar religieuze studies (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Uit de vertaling dat de eerste dreigbrief blijkt echter dat in de brief geenszins melding wordt gemaakt van het feit dat u religieuze studies zou moeten onderwijzen. Er staat inderdaad vermeld dat u Engels onderwees, maar er wordt slechts op aangedrongen dat u stopt met uw job als leerkracht Engels.

Voorts is het frappant dat u tijdens het interview op de DVZ verklaart dat u niet wist van wie de dreigbrieven kwamen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Vervolgens vertelt u dat u bij het ontvangen van de tweede brief naar het hoofd van het dorp ging en dat hij u vertelde dat de brief van het Islamitische Emiraat was (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Dat de twee brieven voorzien zijn van een hoofding die in grote letters aangeeft dat de brieven afkomstig zijn van het Islamitische Emiraat van Afghanistan en er onderaan melding wordt gemaakt van het militair front van de taliban uit uw thuisdistrict Dara-i-Nur, was u blijkbaar ontgaan. Dat u als geletterd persoon zelf niet in staat zou zijn om uit te maken dat deze brieven van het Islamitische Emiraaten afkomstig zijn, maar daarvoor de hulp behoeft van het hoofd van het dorp, is niet aannemelijk. Hierdoor rijst dan ook het vermoeden dat u de bewuste brieven, die u pas voorlegde tijdens het gehoor op het CGVS, nog niet had gezien op het moment van uw asielaanvraag op de DVZ.

Bovendien blijkt uit de officiële vertaling dat de eerste dreigbrief, die wel degelijk een bedreiging met de dood inhoudt, wordt afgesloten met de zin 'wij willen uw welzijn' (vertaling 510). Het is weinig waarschijnlijk dat de taliban een dreigbrief waarin u en uw familie bedreigd worden met de dood zouden afsluiten met deze vriendelijke woorden. Dit doet dan ook verdere twijfels rijzen over de authenticiteit van de brief.

Voorts legt u ook over de tweede dreigbrief van de taliban bedenkelijke verklaringen af. Gevraagd naar de inhoud van die brief zegt u dat er in de brief geschreven staat dat u reeds bedreigd werd en dat u niet gehoorzaamd heeft (CGVS, p. 17). U zegt ook dat de brief zich richt tot de dorpsoudsten en hen vraagt voor hun steun om ervoor te zorgen dat u zich presenteert voor de rechtbank (CGVS, p. 17). Het is echter opmerkelijk dat een brief die gericht is aan de dorpsoudsten bij uw huis bezorgd wordt. Geconfronteerd met het feit dat de boodschap in de brief gericht is aan de dorpsleiders en niet aan u of uw familie, antwoordt u dat de brief wel degelijk aan u gericht is, maar dat er naar de hulp van de dorpsleiders gevraagd wordt opdat u zich zou presenteren voor de rechtbank van de taliban (CGVS, p. 17). Uit de vertaling blijkt echter geenszins dat deze tweede dreigbrief aan u gericht was, maar worden slechts de leden van de lokale raad van Qalai Shahi aangesproken in de brief. Het mag dan ook verwonderen dat u deze brief thuis zou hebben ontvangen. U zegt verder ook dat er in deze tweede brief tevens geschreven staat dat wanneer u zich niet presenteert uw familie in gevaar is (CGVS, p. 17). Nochtans blijkt uit de officiële vertaling van de tweede brief dat uw familie niet vermeld wordt in deze brief. Het feit dat uw verklaringen over de brief niet stroken met de werkelijke inhoud van de brief plaatst de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Dat deze twee dreigbrieven van de taliban de enige aanleiding zijn voor uw vlucht uit Afghanistan, maar dat u geen exacte kennis heeft van de inhoud van deze brieven, haalt de geloofwaardigheid van uw relaas onderuit. De brief van het ministerie van onderwijs die handelt over uw voorgehouden problemen met de taliban, is niet in staat deze vaststellingen te wijzigen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Daaruit volgt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw problemen de taliban. De andere documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw taskara bevestigt slechts uw identiteit, die verder niet in vraag wordt gesteld. Het verzendingsbewijs dat u voorlegt bewijst enkel dat u post ontvangen heeft uit Afghanistan. Het certificaat van een cursus Engels, het certificaat van de computertraining en de twee certificaten van het lyceum onderbouwen uw verklaringen omtrent het volgen van cursussen en opleidingen aan het Shaheed Mohammad Arif school in Jalalabad (CGVS, p. 8). De taskara van uw oudere broer en het certificaat van een UNOPS-training van uw broer hebben gezien uw gebrekkige kennis over de job van uw broer alsook over zijn dood (CGVS, p. 12), geen enkele bewijswaarde. Het certificaat van appreciatie van de Sutan school en uw arbeidscontract als leerkracht bevestigen uw verklaringen omtrent uw profiel als leerkracht Engels en computerles in de Sutan school, dat verder niet in vraag wordt gesteld.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend

op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of

magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent een jonge en alleenstaande man met een hoge scholingsgraad. U heeft het middelbare onderwijs volledig doorlopen en afgewerkt. De laatste drie jaren van het secundaire onderwijs voltooide u aan de Shaheed Mohammad Arif school in Jalalabad, waar u ook aanvullende cursussen Engels en computertraining heeft gevolgd (CGVS, p. 7 – 8). Omdat het niet mogelijk was om elke dag heen en weer te reizen tussen uw dorp Asad Khan en uw school in Jalalabad, huurde u drie jaar lang een kamer in het gebouw Haji Ghalji market in Jalalabad, die u deelde met een vriend (CGVS, p. 8). Dat u drie jaar lang een kamer kon huren in de stad wijst onder andere op een zekere welgesteldheid. Ook heeft u nog twee en een halve maand in Jalalabad verbleven, onder andere bij een vriend van uw oom, alvorens u vertrok uit de regio (CGVS, p. 19).

Bovendien heeft u reeds de nodige werkervaring opgedaan in het anderhalve jaar dat u gewerkt heeft als leerkracht Engels en computertraining in de Sutan School.

Gezien u drie jaar in de stad Jalalabad heeft gewoond kan er van uitgegaan worden dat u een goede kennis heeft van deze stad en dat er een mogelijkheid bestaat voor u om, rekening houdend met uw profiel van hooggeschoolde alleenstaande man en uw bovengenoemde werkervaring als leerkracht, een duurzaam leven op te bouwen voor uzelf in Jalalabad.

Bovendien heeft u een netwerk in de stad Jalalabad. Uw verloofde N., die tevens uw nicht is, woont er samen met haar ouders en haar twee broers (CGVS, p. 12). De vader van uw verloofde, N.K., is

chauffeur van beroep (CGVS, p.13). U onderhoudt goede familiale banden met de familie van uw verloofde (CGVS, p. 13).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat er overal in Afghanistan problemen zijn. U verklaart dat u niet met rust zal worden gelaten omdat u eens een doelwit was en dat dan voor altijd blijft (CGVS, p. 13). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op een manifeste beoordelingsfout, alsook op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/1 en 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Volgens verzoeker wordt in de praktijk de bewijslast, die aanvankelijk op de asielzoeker rust, verschoven naar een "gedeelde bewijslast" in die zin dat de beoordelende instantie de pertinente feiten helpt vast te stellen en te evalueren op basis van de informatie waarover de beoordelende instantie beschikt. De behandelende instantie moet de verklaring vergelijken met algemeen beschikbare informatie en natrekken waar nodig.

Verder acht verzoeker het opmerkelijk dat hij gepakt wordt op zijn letterlijke bewoordingen terwijl de strekking van zijn verklaringen ondubbelzinnig overeenstemt, namelijk dat hij met de dood wordt bedreigd, hetgeen blijkt uit de brieven die hij heeft voorgelegd. Tevens wijst hij erop dat hij dermate ontgaan was door de aan hem gerichte bedreigingen dat hij naar het hoofd van het dorp is gestapt voor verdere uitleg en hulp. De stelling dat van iemand die plotsklaps wordt geconfronteerd met een directe bedreiging van zijn leven per brief, dient te worden verwacht dat hij onmiddellijk na ontvangst van deze brief deze volledig gaat ontleden, is volgens hem niet serieus te nemen. Een dergelijke imminente bedreiging heeft een enorme impact gehad en hij heeft zich onverwijd radeloos tot het hoofd van het dorp gewend voor (mentale) bijstand. Dat de brief op het einde zou melden "wij willen uw welzijn", doet volgens verzoeker geen afbreuk aan de verschillende, achtereenvolgende ernstige bedreigingen met de dood. Aangaande de brief waarin het Ministerie van Onderwijs zich ondubbelzinnig uitlaat over de bedreigingen wordt volgens verzoeker op geen enkele wijze onderbouwd welke redenen er *in casu* voorhanden zijn om aan de echtheid ervan te twijfelen. Hij heeft verschillende documenten, onafhankelijk van elkaar, voorgelegd waaruit de bedreigingen van de taliban blijken, zo stelt hij. Hij meent steeds de waarheid te hebben verteld en dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden gegund.

Wat betreft het intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad, voert verzoeker aan dat de motivering van verweerder betrekking heeft op burgerslachtoffers in het algemeen, die geen doelwit zouden zijn, terwijl verzoeker wel degelijk een doelwit op zichzelf is, hetgeen onder meer blijkt uit de door hem ontvangen brieven. Verzoeker verwijst naar een artikel van een onderzoeker van Amnesty International

en stelt vervolgens dat verschillende bronnen bevestigen dat de situatie in Jalalabad ondertussen niet of nauwelijks (in positieve zin) is gewijzigd. Hij verwijst in dit kader naar een artikel van *Resolute Support* van de NAVO naar aanleiding van een recente zelfmoordaanslag in Jalalabad. Het feit dat een gedeelte van deze zelfmoordaanslag gericht is tegen burgers in het algemeen, zonder concrete doelwitten, versterkt volgens verzoeker het oordeel dat Jalalabad niet als veilig alternatief overeind kan blijven. Hij is immers wel een specifiek doelwit. Waar wordt aangevoerd dat hij als alternatief bij familie terecht zou kunnen, wijst verzoeker erop dat hij tijdens zijn gehoor heeft verklaard dat de bedreiging jegens hem van dergelijke aard is dat wanneer hij eender waar in Afghanistan zou gaan verblijven bij familie, hij, naast zijn eigen leven, ook hun leven in gevaar zou brengen. Hij stelt dat het een feit van algemene bekendheid is dat personen die worden bedreigd (eender waar) in Afghanistan en op hun vlucht bij familie intrekken, ook diens leven in gevaar brengen. Tevens wijst hij erop dat hij zijn geliefde verloofde nooit zou hebben verlaten, mocht hij niet voor zijn leven vrezen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij tweemaal een dreigbrief ontving van de taliban omwille van zijn werkzaamheden als leerkracht Engels en computerlessen. In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen, tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aantasten, (ii) zijn verklaringen over de bedreigingen niet overeenstemmen met de inhoud van de dreigbrieven die hij ter staving van deze bedreigingen neerlegt, (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker als geletterd persoon aan het hoofd van het dorp moet vragen van wie de dreigbrieven afkomstig zijn, terwijl dit in de hoofding van de brieven is aangegeven, (iv) het niet aannemelijk dat een dreigbrief met een doodsb bedreiging wordt afgesloten met de woorden "wij willen uw welzijn", (v) hij ook over de tweede dreigbrief bedenkelijke verklaringen aflegde, die niet overeenstemmen met de inhoud van deze dreigbrief, en (vi) de overige door hem neergelegde documenten niet van aard zijn de voorgaande vaststellingen te wijzigen.

Waar verzoeker de schending aanhaalt van artikel 48/1 van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat voornoemd artikel niet bestaat.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Betreffende verzoekers opmerking aangaande de bewijslast, dient het volgende te worden opgemerkt. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid, a) tot en met e) is voldaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn

en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker er verder op lijkt te wijzen dat het feit dat zijn verklaringen tegenstrijdig zijn, geen afbreuk doet aan het feit dat hij met zijn verklaringen telkens wilde duidelijk maken dat hij met de dood wordt bedreigd, dient erop gewezen dat de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen, zoals deze op duidelijke en pertinente wijze werden uiteengezet in de bestreden beslissing, wel degelijk relevant zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. Immers, redelijkerwijze kan van verzoeker worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker na het ontvangen van de bedreigingen dermate ontdaan was dat hij zich onverwijd radeloos tot het hoofd van het dorp richtte voor (mentale) bijstand, verdere uitleg en hulp, is niet meer dan een gekunstelde *post factum*-verklaring. Dat verzoeker als geletterd persoon bij het ontvangen van een dreigbrief, waarvan de hoofding bovenaan duidelijk vermeldt wie de afzender is, niet zou weten van wie de brief afkomstig is en dit zou moeten vragen aan het hoofd van zijn dorp, is geheel onaannemelijk. Dit klemmt des te meer daar verzoeker de eerste dreigbrief aanvankelijk zelfs niet serieus zou hebben genomen, zodat niet kan worden ingezien hoe verzoeker dermate ontredderd zou zijn dat hij zelfs niet in staat was om de hoofding van de brief te lezen. Dergelijke blote en gekunstelde *post factum*-beweringen doen op zich reeds verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Dat de eerste dreigbrief wordt afgesloten met de woorden "wij willen uw welzijn", is wel degelijk een relevant element in de beoordeling van de beweerde bedreigingen. Immers, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een dreigbrief waarin iemand met de dood wordt bedreigd door de taliban, niet wordt afgesloten met een vriendelijke begroeting. In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het ontkennen van dit pertinente motief in de bestreden beslissing, hetgeen alleszins niet als een dienstig verweer kan worden aangenomen.

Wat betreft de brief van het Afghaanse Ministerie van Onderwijs (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert.

Gezien hetgeen voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren af en toe incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder burgerslachtoffers. Een journalist, tevens voorzitter van de journalistenbond in Nangarhar, antwoordde op de vraag naar de veiligheid op de weg dat ze "volkomen veilig" is maar dat er wel een groot probleem is qua verkeersveiligheid. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad" van 18 december 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad" van 18 december 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de Taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de Taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker bijbrengt, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent een jonge en alleenstaande man met een hoge scholingsgraad. U heeft het middelbare onderwijs volledig doorlopen en afgewerkt. De laatste drie jaren van het secundaire onderwijs voltooide u aan de Shaheed Mohammad Arif school in Jalalabad, waar u ook aanvullende cursussen Engels en computertraining heeft gevolgd (CGVS, p. 7 – 8). Omdat het niet mogelijk was om elke dag heen en weer te reizen tussen uw dorp Asad Khan en uw school in Jalalabad, huurde u drie jaar lang een kamer in het gebouw Haji Ghalji market in Jalalabad, die u deelde met een vriend (CGVS, p. 8). Dat u drie jaar lang een kamer kon huren in de stad wijst onder andere op een zekere welgesteldheid. Ook heeft u nog twee en een halve maand in Jalalabad verbleven, onder andere bij een vriend van uw oom, alvorens u vertrok uit de regio (CGVS, p. 19).

Bovendien heeft u reeds de nodige werkervaring opgedaan in het anderhalve jaar dat u gewerkt heeft als leerkracht Engels en computertraining in de Sutan School.

Gezien u drie jaar in de stad Jalalabad heeft gewoond kan er van uitgegaan worden dat u een goede kennis heeft van deze stad en dat er een mogelijkheid bestaat voor u om, rekening houdend met uw profiel van hooggeschoolde alleenstaande man en uw bovengenoemde werkervaring als leerkracht, een duurzaam leven op te bouwen voor uzelf in Jalalabad.

Bovendien heeft u een netwerk in de stad Jalalabad. Uw verloofde N., die tevens uw nicht is, woont er samen met haar ouders en haar twee broers (CGVS, p. 12). De vader van uw verloofde, N.K., is chauffeur van beroep (CGVS, p.13). U onderhoudt goede familiale banden met de familie van uw verloofde (CGVS, p. 13).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat er overal in Afghanistan problemen zijn. U verklaart dat u niet met rust zal worden gelaten omdat u eens een doelwit was en dat dan voor altijd blijft (CGVS, p. 13). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker opnieuw niet verder dan te verwijzen naar zijn beweerde problemen met de taliban, die echter hoger reeds als ongeloofwaardig werden beoordeeld.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER